

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 6474/2022
15.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Коцан, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2796/21 од 16.03.2022. године, у седници одржаној дана 15.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2796/21 од 16.03.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици П 150/19 од 24.08.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу исплати динарску противвредност износа од 43.830,70 евра по средњем курсу НБС за евро који буде важио на дан исплате са каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8% поена почев од дана правноснажности пресуде Основног суда у Руми пословни број П 691/14 и то од 23.07.2018. године па до коначне исплате, те којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 66.150,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2796/21 од 16.03.2022. године, одбијена је жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужена је дала одговор на ревизију. Трошкове је тражила.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је обављао предузетничку делатност као Трговинска занатска радња ИЦ АА ПР ..., у периоду од 1994. године до 2013. године, када је брисан као предузетник из АПР. За потребе обављања угоститељске делатности користио је закупљени део зграде која се налази у ... у улици ... број .. на парцели .. КО Ова зграда је била у друштвеној својини са уписаним правом коришћења у корист Добровољног ватрогасног друштва Тужилац је у својству закупца са ДВД ..., као закуподавцем закључио 08.05.2003. године Уговор о закупу дела зграде и овим уговором преузео обавезу да о свом трошку изведе радове на реконструкцији објекта уз плаћање закупнине од 140 евра. Између истих уговорних страна закључен је Анекс број 1. којим је предвиђено извођење додатних радова и Анекс број 2. којим је измењен период закупа на 35 година од дана закључења анекса и констатовано да сва улагања закупца износе 35.000 евра и да падају на терет закуподавца кроз месечну закупнину. Након што је ДВД ... покренуо поступак продаје 12/25 дела зграде која је била предмет Уговора о закупу, између тужиоца и ДВД ... је дана 14.03.2006. године закључен Споразум РЗ 50/06 у коме је наведено да тужилац основним Уговором о закупу о одлуком Скупштине ДВД стиче право коришћења на објекту на парцели .. КО ...у 12/25 делова. Након закључења овог Споразума између тужиоца и ДВД ... закључен је и Анекс број 3. Уговора о закупу преосталог дела непокретности, а тужилац је потом извршио додатна улагања на делу објекта која нису предмет ове парнице. Правноснажном пресудом П 691/14 од 14.09.2017. године утврђено је да је ништав и да не производи правно дејство Споразум РЗ 50/06 од 14.03.2006. године закључен између ДВД ... и тужиоца, а чији је предмет стицање власништва на 12/25 идеалних делова објекта. У катастру непокретности предметна некретнина се води као парцела број .. на којој су саграђене зграде за које није позната намена, а као имаоци права на парцели и објектима уписани су ДВД ... у 13/25 делова и ТЗР ИЦ АА у 12/25 делова, као врста права је наведена својина, а као облик својине друштвена. У катастру непокретности није извршен упис државне својине и није спроведена пресуда којом је утврђена ништавост Споразума на основу којег је извршен пренос 12/25 делова.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су применом члана 80. Закона о удружењима („Службени гласник РС“, број 51/09 са изменама) и члана 72. Закона о јавној својини („Службени гласник РС“, број 72/11 са изменама) закључили да је по сили закона парцела .. са изграђеним објектима, постала државна својина РС, да је ДВД ... задржао фактичко право коришћења на овим непокретностима и да не постоји одговорност тужене Републике Србије по захтеву тужиоца у смислу члана 172., 154. и 158. Закона о облигационим односима, као ни по основу последица ништавости закљученог поравнања из члана 104. став 1. ЗОО, односно по основу члана 210. ЗОО, јер је тужилац био у уговорном односу са ДВД ... и извршена улагања тужиоца нису ушла у имовину тужене јер се радило о адаптацији објекта која не води стицању сусвојине на објекту, већ се радило о улагању која су првобитно пребијена са закупнином, а

потом третирана као цена дела објекта, па је основ улагања облигационоправни однос тужиоца са ДВД Одговорност тужене према члану 38. Закона о основама својинскоправних односа није заснована на чињеничним наводима од значаја за примену ове одредбе нити је у поступку евентуално доказана висина корисних трошкова у мери у којој вредност ствари повећана.

Оцењујући наводе ревизије, Врховни касациони суд налази да су нижестепени судови правилно применили материјално право када су одбили тужбени захтев из разлога које прихвата и овај суд.

Тужбеним захтевом тужилац тражио исплату новчаних средстава уложених у непокретност на парцели .. КО ... која је била у друштвеној својини са уписаним правом коришћења у корист ДВД „...“ .

Тужилац је био у поседу спорне непокретности по основу Уговора о закупу који је закључио са корисником ДВД „...“ и овим уговор о закупу уговорне стране су у смислу члана 567. став 1. Закона о облигационим односима одредиле све услове закупа. Тужилац је улагање вршио на основу овлашћења из овог Уговора о закупу, захтев је и заснован на улагању у закупљену ствар, а у погледу чињеница битних за примену одредбе члана 38. Закона о основама својинскоправних односа, у поступку није доказао висину корисних трошкова у мери која је вредност ствари повећана. Стога, постојање облигационоправног односа са ДВД „...“, а не са туженом, не води обавези тужене да тужиоцу накнади вредност извршених улагања. Код наведеног ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права су оцењени као неосновани.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Захтев тужене за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију са поштарином и каматом је одбијен, јер наведени трошкови нису били потребни за вођење овог поступка.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**